

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: H. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2015, č.j. KRPU-196606-52/ČJ-2015-040022-RBK,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2015, č.j. KRPU-196606-52/ČJ-2015-040022-RBK, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem č.j. KRPU-196606-21/ČJ-2015-040022, což je ode dne 9.12.2015.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že vydaným rozhodnutím došlo ze strany žalovaného k porušení § 124 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského

parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).

Dle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nesprávné, neboť se žalovaný dostatečným a správným způsobem nevypořádal s otázkou reálného předpokladu žalobcova vyhoštění. Žalobce trvá na tom, že z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá, že v případě, kdy jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění. Dle žalobce zajištění cizince za účelem vyhoštění může být nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. Tento požadavek vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61). V souladu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je nezbytné, aby z rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo seznatelné, jaké konkrétní okolnosti, skutkové i právní, vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že zdůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn. Zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn. Správní orgán musí dle žalobce posuzovat otázku reálného předpokladu vyhoštění cizince přísně individuálně a nikoli paušálním odhadem.

Žalobce trvá na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí správní orgán posoudil realizovatelnost vyhoštění žalobce zpět do Iráku pouze obecným a nepřiléhavým způsobem, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce lze v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění vydávaného po 90 dnů trvajícím zajištění žalobce požadovat po správním orgánu hlubší úvahu o realizovatelnosti vyhoštění a nikoli pouze formulářově překopírované odůvodnění, které bylo uvedeno již v rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce. Dle žalobce správní orgán ani žádné úvahy o reálnosti vyhoštění nečinil a nenamáhal se je do odůvodnění uvést, a spoléhal na to, že napadené rozhodnutí nebude předmětem žádného dalšího přezkumu.

Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že i přes konání pohovoru s konzulem Velvyslanectví Irácké republiky se za 90 dnů trvání jeho zajištění nepodařilo ověřit jeho totožnost. Domnívá se, že proto již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo pravděpodobné, že se žalovanému nepodaří žalobce vyhostit a žalovaný tak byl povinen uvést konkrétní skutečnosti, které by takový závěr vyvracely. Dle žalobce obdobně probíhala správní řízení i s jinými zajištěnými cizinci, včetně konzulárního pohovoru, a dle žalobcových informací se žádné vyhoštění cizince do Iráku, který neměl cestovní doklad, nezdařilo. Dle informací žalobce se dosud nepodařilo pro žádného cizince získat náhradní cestovní doklad. Veškerá doposud realizovaná správní vyhoštění do Iráku proběhla pouze tehdy, pokud cizinec měl u sebe v době zajištění cestovní pas. Dle žalobce je oprávněné po žalovaném požadovat, aby uvedl, jaké jsou konkrétně jako dosavadní zkušenosti s realizacemi vyhoštění, zvláště při prodloužení zajištění. Žalobce uvedl, že za období od 1.1.2015 do 30.9.2015 bylo občanům Iráku uloženo 23 správních vyhoštění, zrealizováno však nebylo ani jediné. I s ohledem na tuto skutečnost musejí být dle žalobce nároky na odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k možnosti realizace o to vyšší, aby bylo jasné, z čeho vyplývá, že právě v případě žalobce k realizaci správního vyhoštění dojít může.

Dále žalobce namítl, že v žalobou napadeném rozhodnutí není obsažena úvaha o tom, zda je případná realizace vyhoštění možná z hlediska tamní bezpečnostní a lidsko-právní situace. Dle žalobce je v Iráku situace mimořádně nebezpečná a složitá. O tom svědčí i informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, ve které je uvedeno, že bezpečnostní situace v Iráku je dlouhodobě nestabilní, roste počet teroristických útoků. Ministerstvo rovněž poukázalo na lokální vojenské operace, atentáty na civilní obyvatelstvo, nebezpečí zranění, usmrcení či únosu. Dle ministerstva je vzhledem k frekvenci a nahodilosti útoků proti civilnímu obyvatelstvu i cizincům nebezpečný pobyt nejen v místech soustavných bojů, ale i kdekoli na celém území Iráku. Rovněž se rozhodnutí nezabývá skutečností, zda žalobci nehrozí nebezpečí ze skutečnosti, že vyhoštění bude realizováno do hlavního města Bagdádu.

Dále žalobce namítá, že uložené nejprísnějšího opatření v podobě zajištění cizince je zjevně nepřiměřené k závažnosti vytýkaného jednání. Měla být blíže zvážena možnost uložení jiných zvláštních opatření za účelem vycestování cizince. Žalovaný měl zohlednit, že žalobce přicestoval do Evropy za účelem získání azylové ochrany. Proto by u něho nemělo být sankcionováno překročení hranice bez platného povolení. Nepřiměřené je dle žalobce rozhodnutí o zajištění i s ohledem na závažnost porušení zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území České republiky pouze v řádu několika hodin při průjezdu. Považuje za nepřipustnou úvahu, že všechny osoby putující přes Českou republiku za účelem získání azylu v Evropě musí být plošně zajištěny, protože zde nemají žádné vazby. Rovněž poukázal na skutečnost, že není pravdou, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu v České republice. Žalobce tak učinil dne 15.12.2015.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že v případě žalobce bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci řízení o správním vyhoštění bylo vydáno závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ve vztahu k otázce existence překážek vycestování uvedených v § 179 zákona o pobytu cizinců. V tomto závazném stanovisku bylo konstatováno, že ve vztahu k žalobci neexistují překážky vycestování. Závazným stanoviskem je správní orgán při rozhodování vázán. Z pohledu možných překážek vycestování je tedy dle žalobce naplnění účelu žalobou napadeného rozhodnutí možné. Žalovaný se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Při tom vycházel z běžné praxe a dále ze skutečností sdělených samotným žalobcem.

Žalovaný trval i na tom, že se plně vyjádřil k délce zajištění žalobce, kdy shrnul skutečnost, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, dne 9.11.2015 proběhl pohovor s konzulárním pracovníkem země původu žalobce a vyčetl kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění. Zdůraznil, že neustále zkoumá, zda trvají důvody zajištění a v jakém stádiu je příprava realizace správního vyhoštění.

Žalovaný dále uvedl, že po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dospěl k závěru, že žalobce neskýtal záruku, že bude dobrovolně plnit povinnosti stanovené žalovaným. Sám žalobce se nechtěl do země původu vrátit, ale hodlal dále nelegálně cestovat přes území členských států EU do Finska.

Žalovaný zdůraznil, že statistika nuceně realizovaných vyhoštění není vypovídající ve vztahu k počtu skutečně realizovaných vyhoštění, neboť řada cizinců se po rozhodnutí o vyhoštění rozhodne k dobrovolnému návratu. Ze statistik rovněž nevyplývá nic pro konkrétní případ žalobce ve vztahu k možnosti realizace jeho správního vyhoštění. Pro

úplnost žalovaný uvedl, že v říjnu proběhla jedna realizace správního vyhoštění do Iráku a následně v listopadu bylo provedeno dalších 10 realizací vyhoštění do Iráku s tím, že další jsou připravovány. Poukázal rovněž na skutečnost, že se uskutečnila schůzka Ministerstva vnitra ČR a Zastupitelského úřadu Iráku, kde byly nastaveny nové standardy, a prohloubila se spolupráce s Policií ČR. Konzul Iráku se osobně účastní každé konzultace s každým cizincem původem z Iráku ohledně zjištění a ověření jeho totožnosti nutné k vystavení cestovního dokladu. Dále žalovaný zdůraznil, že lety do Bagdádu jsou pravidelně uskutečňovány bez problémů. Dle žalovaného tak došlo k podstatnému zlepšení situace v rámci realizace správních vyhoštění cizinců pocházejících z Iráku. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se doposud nepodařilo zprostředkovat vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování občanům Iráku. Je pravdou, že ověření totožnosti občana Iráku je ztíženo neexistencí centrálního registru obyvatel a částečně rozvrácenou infrastrukturou správních orgánů, nikoli však nemožné. Je nutno zdůraznit, že při ověřování totožnosti je nutno vycházet z údajů uváděných samotnými cizinci. K tomu žalovaný poznamenal, že žalobce se pokusil zpochybnit svou dospělost, kdy tvrdil, že je osobou mladistvou. Toto tvrzení bylo vyvráceno lékařským vyšetřením, při němž byla hodnocena osifikace zápěstních kůstek žalobce. S ohledem na tuto skutečnost, je zde dle žalovaného rovněž reálné nebezpečí, že sám žalobce úmyslně zkresluje svoji totožnost.

K vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ze dne 4.12.2015 žalovaný uvedl, že mu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (5.12.2015) nebylo známo. Uvedl však, že se jedná o doporučení pro občany České republiky necestovat do dané země, ovšem daná informace neříká nic o skutečnosti, že vycestování do dané země není možné i ve vztahu k jejím občanům.

Žalovaný odmítá názor žalobce, že je nutné přednostně před zajištěním uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Z ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců dle žalovaného vyplývá, že uložení zvláštního opatření k vycestování by nemělo ohrozit výkon správního vyhoštění. Dle žalobce u cizince, který i přes uložený zákaz vstupu a pobytu na území EU hodlá přes země EU nelegálně cestovat do Finska, je zřejmé, že uložení zvláštních opatření by došlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění.

K podané žádosti o azyl žalovaný uvedl, že mu o podané žádosti není nic známo a ani z dostupných evidencí Policie České republiky nebyla tato informace potvrzena.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že u osob splňujících kritéria pro udělení azylu by nemělo být překročení hranice bez platného povolení sankcionováno. Toto je zcela jistě pravdou na vnějších hranicích shengenského prostoru včetně mezinárodních letišť, ovšem neplatí to při překračování vnitřních hranic shengenského prostoru, kdy cizinec nepožádal o azyl v první bezpečné zemi (případně ani v dalších zemích EU) a hodlá nelegálně cestovat, aniž by byl ochoten přijmout ochranu jiných bezpečných zemí, než je jeho vysněný cíl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává

rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 12.9.2015 byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Žalobce uvedl, že Irák opustil z toho důvodu, že po něm chtěli, aby se stal nějakým špiónem, po odmítnutí byl mučen a byl unesen. Bylo mu rovněž vyhrožováno. Z Iráku odcestoval do Turecka letecky. Cestovní doklad zahodil v Turecku. Pak se člunem dostal do jiné země a následně cestoval autem sedm nocí a dní do Rakouska. Tam strávil asi deset dní. Následně jej měl neznámý řidič odvést do Německa a pak chtěl pokračovat v cestě do Finska, kde chtěl požádat o azyl. Uvedl, že neměl v úmyslu cestovat a pobývat na území České republiky. Pouze chtěl do Finska, aby tam požádal o azyl. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 13.9.2015, ev.č. ZS27553, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. V závazném stanovisku je uvedeno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes který do České republiky přicestoval, případně v České republice samotné. To však bez žádných objektivních příčin neučinil.

Rozhodnutím ze dne 5.10.2015, č.j. KRPU-196606-43/ČJ-2015-040022-RBK, které nabylo právní moci dne 21.10.2015, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 1 rok.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaný průběžně ověřoval, zda trvají důvody pro zajištění žalobce. O ověřování trvání důvodů vyhotovoval úřední záznamy. Jedná se o úřední záznamy ze dne 15.10.2015 a ze dne 1.11.2015, kde je uvedeno, že bylo zjištěno, že v rámci úkonů činěných za účelem vydání náhradního cestovního dokladu stále probíhají pohovory se Zastupitelským úřadem Iráku a proces ověřování totožnosti stále trvá. Dále jde o úřední záznam ze dne 30.11.2015, ze kterého vyplývá, že dne 9.11.2015 se uskutečnil konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti žalobce s tím, že podklady budou zaslány do Iráku, ovšem ověření totožnosti vyžaduje poněkud delší čas. Na základě této skutečnosti dospěl žalovaný k závěru, že do 8.12.2015 nebude možné realizovat správní vyhoštění a přikročil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie

a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, dobu trvání zajištění prodloužit, a to opakovaně.

Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz). Tyto skutečnosti plně platí i pro rozhodování o prodloužení zajištění cizince.

V daném případě žalovaný ve vztahu k otázce reálnosti vyhoštění vycházel z vyjádření samotného žalobce a posuzoval jeho konkrétní situaci, jak je z rozhodnutí zřejmé. Žalobce pouze zcela nekonkrétně uvedl, že Irák opustil z toho důvodu, že po něm chtěli, aby se stal nějakým špiónem, po odmítnutí byl mučen, unesen a bylo mu rovněž vyhrožováno. Toto své tvrzení žalobce ani následně nikterak nekonkretizoval. Poukazy žalobce na možnou hrozbu mučení byly ze strany žalobce zcela obecné a bez jakýchkoliv argumentů, které by svědčily o tom, že by taková hrozba z nějakého důvodu mohla hrozit právě žalobci. Dle názoru soudu v žalobě uvedené skutečnosti ani potencionálně netvoří překážky správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o prodloužení zajištění známy nebo před rozhodnutím o prodloužení zajištění cizince vyšly najevo. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ustanovením § 75 odst. 1 s.r.s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V tomto případě tedy musel správní orgán vycházet z tvrzení samotného žalobce. Je možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalovaného nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. V tomto směru soud opět akcentuje, že zásadní význam v dané věci má existence závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 13.9.2015, ev.č. ZS27553, ve kterém tento orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce neexistují překážky pro jeho vycestování do země původu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, a rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po přezkoumání obsahu správního

spisu se závěrem správního orgánu, že ve vztahu k žalobci neexistují konkrétní skutečnosti, které by znemožňovaly realizaci jeho správního vyhoštění, ztotožnil i soud. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný se zabýval situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu, když konstatoval, že považuje vyhoštění, k jehož realizaci zajištění slouží, za možné a že okolnosti, které žalobce uvádí, vyhoštění nevylučují.

K námitce, že v napadeném rozhodnutí není uvedena dosavadní zkušenost správního orgánu s délkou trvání ověření totožnosti, soud konstatoval, že v žalobou napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že obvyklá doba ověření je 40 až 60 dnů s tím, že doba k zajištění náležitostí k vyhoštění do země původu se pohybuje kolem, 30 kalendářních dnů. Na základě těchto zkušeností dospěl žalovaný k závěru, že doba prodloužení trvání zajištění na 60 dnů je přiměřená. S tímto závěrem se ztotožnil i soud.

K argumentaci statistikami soud poznamenává, že z úřední praxe je mu známo, že již několik nucených vycestování do Iráku bylo realizováno. Argumentaci statistikami v podané žalobě proto nepovažuje za přílehlavou, kdy ta nemůže nikterak prokázat, že k ověření totožnosti právě v případě žalobce a následné realizaci nuceného vycestování dojít nemůže.

K obecné argumentaci bezpečností situací v Iráku soud uvádí následující. Obecné poukazy na špatnou bezpečnostní situaci v Iráku žalobce vtělil až do samotné žaloby proti rozhodnutí o prodloužení zajištění. Tuto argumentaci žalobce soud přijmout nemůže, neboť v takovém případě by zajištění za účelem vyhoštění nebylo možné nejen vůči žádnému obyvatele Iráku, ale i dalších zemí, kde je úroveň bezpečnosti nižší než v České republice.

Ve vztahu k poukazu na doporučení Ministerstva zahraničních věcí soud uvádí, že z doporučení necestovat do Iráku, které je vydáváno pro občany České republiky, nelze dovodit, že ve vztahu k občanům Iráku v předmětné zemi panuje situace, která by automaticky zabraňovala realizaci správního vyhoštění občanů Iráku do jejich země původu. Z doporučení Ministerstva zahraničních věcí nelze dovodit, že by obecně v Iráku panovaly podmínky, které by dosahovaly intenzity předpokládané v ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud rovněž jako nedůvodnou.

K námitce týkající se možnosti uložení jiných zvláštních opatření za účelem vycestování cizince soud uvádí, že touto otázkou se žalovaný dle názoru soudu zcela dostatečně zabýval na straně 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Při hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření přihlédl žalovaný zejména ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje žádným dokladem totožnosti, nebyla složena žádná záruka a samotný žalobce nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí ke složení finanční jistoty. Dále bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce na území České republiky nemá žádné bydliště a nikoho tu nezná a je tu poprvé. Zohlednil rovněž skutečnost, že pro žalobce Česká republika nebyla cílovou destinací a hodlal a jednoznačně dával najevo, že hodlá pokračovat v cestě do Finska, kde chce požádat o azyl. Žalovaný rovněž přihlédl ke skutečnosti, že žalobce vědomě cestoval po území členských států Evropské unie nelegálně. Ze všech výše uvedených skutečností dle soudu žalovaný zcela oprávněně dospěl k závěru, že uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce nepostačuje k zajištění jeho následného vycestování do země původu. Rovněž z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný zabýval zcela konkrétně situací žalobce a nepřistupoval k posouzení možnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování paušálně, jak tvrdí žalobce. Ani tuto námitku tedy soud nevyhodnotil jako důvodnou.

K poznámce, že žalobce dne 15.12.2015 požádal v České republice o mezinárodní ochranu, soud uvádí, že tato skutečnost není pro posouzení žalobou napadeného rozhodnutí v rámci správního soudnictví relevantní, neboť nastala až po vydání žalobou napadeného

rozhodnutí (bylo vydáno dne 5.12.2015 a nabylo právní moci dne 6.12.2015). V souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s.ř.s. totiž soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Proto soud k této skutečnosti v dané věci nemohl přihlídnout.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. ledna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová